

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองการเจ้าหน้าที่ กลุ่มสรรหาและบรรจุแต่งตั้ง โทร./โทรสาร ๐ ๒๕๗๙ ๘๕๑๓

ที่ กษ ๐๙๐๒/ ว ๖๔๖

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือก

เรียน ลนค./ผอ.กอง/สถาบัน/สำนัก/ศทส./สวพ. ๑ - ๘/สชช./กตบ./กพร./สนก./กปร./กกย./กวม. และ กศก.

สวส. ส่งคำขอเข้ารับการประเมินบุคคลเพื่อขอประเมินผลงานให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้นของ นางสาวเมรินทร์ บุญอินทร์ ตำแหน่งนักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ (ตล.๑๕๘๘) กลุ่มวิจัย ศว.กส.เพชรบูรณ์ สวส. ขอเข้ารับการประเมินบุคคลเพื่อประเมินผลงานให้ดำรงตำแหน่งนักวิชาการเกษตรชำนาญการ ตำแหน่งเลขที่ และส่วนราชการเดิม ซึ่งกรมฯ ได้เห็นชอบการประเมินบุคคลแล้ว เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

ขอประกาศรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือก ชื่อผลงาน พร้อมเค้าโครงผลงาน และสัดส่วนของผลงาน โดยสามารถดูเค้าโครงผลงาน (บทคัดย่อ) และสัดส่วนของผลงานได้จาก Website ของ กกจ. และหากประสงค์ จะทักท้วงโปรดแจ้งที่ กกจ. ภายในเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันประกาศ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นายปรัชญา วงษา)
ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

แบบเสนอเค้าโครงผลงานและข้อเสนอแนวคิดที่เสนอเพื่อขอรับการประเมิน

1. ผลงาน จำนวนไม่เกิน 3 เรื่อง (โดยเรียงลำดับความดีเด่นหรือความสำคัญ)

ผลงานลำดับที่ 1

เรื่อง เปรียบเทียบพันธุ์ตะไคร้ตัดใบที่ให้ผลผลิตสูงในจังหวัดเพชรบูรณ์

ทะเบียนวิจัยเลขที่ 65-51-05-65-01-01-65

ระยะเวลาดำเนินการ (เดือน ปี พ.ศ. ที่ดำเนินการ) ตุลาคม 2564 - กันยายน 2565

สัดส่วนของผลงาน

รายชื่อ/ตำแหน่ง/สังกัด ผู้ขอประเมิน/ผู้มีส่วนร่วมในผลงาน (ถ้ามี)	สัดส่วนของ ผลงาน (เปอร์เซ็นต์)	รับผิดชอบในฐานะ
นางสาวเมรินทร์ บุญอินทร์ ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน	70	หัวหน้าการทดลอง
นางสาวมนัสกร ฉิ่งวังตะกอก ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน	10	ผู้ร่วมการทดลอง
นางธัญพร งามงอน ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรชำนาญการ สังกัด กลุ่มวิชาการ สำนักวิจัยและพัฒนาการเกษตร เขตที่ 2 จังหวัดพิษณุโลก	10	ผู้ร่วมการทดลอง
นางสาววณิชญา ฉิมนาค ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิชาการ สำนักวิจัยและพัฒนาการเกษตร เขตที่ 2 จังหวัดพิษณุโลก	10	ผู้ร่วมการทดลอง

เค้าโครงผลงาน (บทคัดย่อ)

ตะไคร้เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ มีพื้นที่ปลูก 2.9 หมื่นไร่ แต่ยังไม่มีการพัฒนาพันธุ์ที่เหมาะสมสำหรับการผลิตเพื่อตัดใบ โดยเฉพาะซึ่งต้องตัดทุก 3 เดือน ทำให้ผลผลิตใบตะไคร้มีความแปรปรวนสูง เพื่อเพิ่มผลผลิตใบตะไคร้ต่อไร่ให้สูงขึ้น เป็นการเพิ่มรายได้ และลดต้นทุนการผลิตให้เกษตรกรโดยตรง จำเป็นต้องเร่งปรับปรุงพันธุ์ตะไคร้สำหรับตัดใบ โดยศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ได้รวบรวมและคัดเลือกสายพันธุ์ตะไคร้จากแปลงเกษตรกรในปี 2564 และดำเนินการเปรียบเทียบสายพันธุ์ตะไคร้ตัดใบดีเด่น ในปี 2565 โดยวางแผนการทดลองแบบ RCB มี 6 กรรมวิธี 4 ซ้ำ กรรมวิธี คือ ตะไคร้ 5 สายพันธุ์ ได้แก่ สายพันธุ์ PC01 สายพันธุ์ PC02 สายพันธุ์ KP01 สายพันธุ์ KP02 สายพันธุ์ PLK01 เปรียบเทียบกับพันธุ์หยวกขาว (ควบคุม) สถานที่ทดลอง ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ และแปลงเกษตรกร อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ระหว่างเดือนตุลาคม 2564 ถึง กันยายน 2565 โดยเก็บเกี่ยวผลผลิตหลังปลูก 3 เดือนและเก็บเกี่ยวต่อทุก 30 วัน รวม 6 ครั้ง

ผลการทดลอง ศูนย์วิจัยฯ พบว่า สายพันธุ์ KP01 ให้ผลผลิตเฉลี่ยสูงที่สุด 3,420 กิโลกรัมต่อไร่ แต่ไม่พบความแตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % กับสายพันธุ์ PC02 ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,345 กิโลกรัมต่อไร่ แต่พบความแตกต่างทางสถิติกับสายพันธุ์ PLK01 พันธุ์หยวกขาว สายพันธุ์ KP02 และสายพันธุ์ PC01 โดยผลผลิตเฉลี่ย 2,983 2,890 2,572 และ 2,231 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ ส่วนแปลงเกษตรกร พบว่า สายพันธุ์ KP01 ให้ผลผลิตเฉลี่ยสูงที่สุด 3,654 กิโลกรัมต่อไร่ แต่ไม่พบความแตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ กับสายพันธุ์ PC02 ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,480 กิโลกรัมต่อไร่ แต่พบความแตกต่างทางสถิติ กับสายพันธุ์ PLK01 พันธุ์ KP02 พันธุ์หยวกขาว และสายพันธุ์ PC01 ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,160 3,100 2,970 และ 2,540 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ตะไคร้สายพันธุ์ KP01 และ สายพันธุ์ PC01 จึงมีแนวโน้มเหมาะสม ในการใช้เป็นพันธุ์แนะนำ ให้เกษตรกรปลูกเป็นพันธุ์ตะไคร้ตัดใบเชิงการค้าในพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยให้ผลผลิตเฉลี่ยสูงกว่าพันธุ์การค้าเดิม (พันธุ์หยวกขาว) ร้อยละ 18.10 และ 13.94 ตามลำดับ

ผลงานลำดับที่ 2

เรื่อง เปรียบเทียบพันธุ์ตะไคร้ตัดต้นที่ให้ผลผลิตสูงในจังหวัดเพชรบูรณ์

ทะเบียนวิจัยเลขที่ 65-51-05-65-01-02-65

ระยะเวลาดำเนินการ (เดือน ปี พ.ศ. ที่ดำเนินการ) ตุลาคม 2564-กันยายน 2565

สัดส่วนของผลงาน

รายชื่อ/ตำแหน่ง/สังกัด ผู้ขอประเมิน/ผู้มีส่วนร่วมในผลงาน (ถ้ามี)	สัดส่วนของ ผลงาน (เปอร์เซ็นต์)	รับผิดชอบในฐานะ
นางสาวเมรินทร์ บุญอินทร์ ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน	70	หัวหน้าการทดลอง
นางสาวมนัสกร ฉิ่งวังตะกอก ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน	10	ผู้ร่วมการทดลอง
นางธัญพร งามงอน ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรชำนาญการ สังกัด กลุ่มวิชาการ สำนักวิจัยและพัฒนาการเกษตร เขตที่ 2 จังหวัดพิษณุโลก	10	ผู้ร่วมการทดลอง
นางสาววณิชญา ฉิมนาค ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ สังกัด กลุ่มวิชาการ สำนักวิจัยและพัฒนาการเกษตร เขตที่ 2 จังหวัดพิษณุโลก	10	ผู้ร่วมการทดลอง

เค้าโครงผลงาน (บทคัดย่อ)

ตะไคร้เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญมีพื้นที่ปลูก 2.9 หมื่นไร่ ยังไม่มีพันธุ์ที่เหมาะสมสำหรับการผลิตเพื่อตัดต้นโดยเฉพาะ ซึ่งตะไคร้ตัดต้นจะเก็บเกี่ยวที่อายุ 7 - 12 เดือน พบว่าผลผลิตตะไคร้ตัดต้น มีความแปรปรวนสูง เพื่อเพิ่มผลผลิตต้นตะไคร้ต่อไร่ให้สูงขึ้น เป็นการเพิ่มรายได้ และลดต้นทุนการผลิตให้เกษตรกรโดยตรง จำเป็นต้องเร่งปรับปรุงพันธุ์ตะไคร้ตัดต้น โดยศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ได้รวบรวมและคัดเลือกสายพันธุ์ตะไคร้จากแปลงเกษตรกรในปี 2564 และดำเนินการเปรียบเทียบสายพันธุ์ตะไคร้ตัดใบดีเด่นในปี 2565 โดยวางแผนการทดลองแบบ RCB มี 6 กรรมวิธี 4 ซ้ำ กรรมวิธี คือ สายพันธุ์ตะไคร้ 5 สายพันธุ์ ได้แก่ สายพันธุ์ PC01, สายพันธุ์ PC02, สายพันธุ์ KP01, สายพันธุ์ KP02 และสายพันธุ์ PLK01 เปรียบเทียบกับพันธุ์หยวกขาว (ควบคุม) ทำการทดลองที่ ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ และแปลงเกษตรกร อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ระหว่างเดือนตุลาคม 2564 ถึง กันยายน 2565 โดยเก็บเกี่ยวผลผลิตต้นตะไคร้เมื่ออายุ 8 เดือนหลังปลูกจำนวน 1 ครั้ง

ผลการทดลอง ศูนย์วิจัยฯ พบว่า สายพันธุ์ KP01 ให้ผลผลิตเฉลี่ยสูงที่สุด 3,272 กิโลกรัมต่อไร่ แต่ไม่พบความแตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ กับสายพันธุ์ PC02 ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,160 กิโลกรัมต่อไร่ แต่พบความแตกต่างทางสถิติกับพันธุ์หยวกขาว สายพันธุ์ PLK01 สายพันธุ์ KP02 และสายพันธุ์ PC01 ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ย 2,934 2,839 2,704 และ 2,460 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ ส่วนแปลงเกษตรกร กลับพบว่า สายพันธุ์ PC02 ให้ผลผลิตเฉลี่ยสูงที่สุด 3,410 กิโลกรัมต่อไร่ แต่ไม่พบความแตกต่างทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ สายพันธุ์ KP01 ที่ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,351 กิโลกรัมต่อไร่ แต่พบความแตกต่างทางสถิติกับสายพันธุ์ PLK01 สายพันธุ์ KP02 พันธุ์หยวกขาว และสายพันธุ์ PC01 ให้ผลผลิตเฉลี่ย 3,040 2,980 2,967 และ 2,674 กิโลกรัมต่อไร่ ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ตะไคร้สายพันธุ์ KP01 และสายพันธุ์ PC02 มีแนวโน้มเหมาะสมในการใช้เป็นพันธุ์แนะนำ ให้เกษตรกรปลูกเป็นพันธุ์ตัดต้นเชิงการค้าในพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยให้ผลผลิตสูงกว่าพันธุ์การค้าเดิม เฉลี่ย ร้อยละ 12.24 และ 11.34 ตามลำดับ

2. ข้อเสนอแนวคิด จำนวน 1 เรื่อง

เรื่อง การศึกษาดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่เหมาะสมในพื้นที่

3. ชื่อผลงานเผยแพร่ (ถ้ามี)

- 1) การผลิตมะคาเดเมีย
- 2) การผลิตชาโยเต้
- 3) การผลิตอะโวคาโด
- 4) การผลิตกาแฟอะราบิกา
- 5) เปรียบเทียบพันธุ์เพื่อคัดเลือกตะไคร้ตัดใบที่ให้ผลผลิตสูงในจังหวัดเพชรบูรณ์
- 6) การเปรียบเทียบพันธุ์ตะไคร้ที่ให้ผลผลิตสูงในพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์

4. ชื่อเอกสารวิชาการ (ถ้ามี)

แบบการเสนอข้อเสนอแนวคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน

ชื่อผู้ขอประเมิน นางสาวเมรินทร์ บุญอินทร์ ตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรปฏิบัติการ (ตำแหน่งเลขที่ 1588)

สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน

ขอประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง นักวิชาการเกษตรชำนาญการ (ตำแหน่งเลขที่ 1588)

สังกัด กลุ่มวิจัย ศูนย์วิจัยเกษตรที่สูงเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ สถาบันวิจัยพืชสวน กรมวิชาการเกษตร

1. เรื่อง การศึกษาดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่เหมาะสมในพื้นที่

2. หลักการและเหตุผล

อะโวคาโด (Avocado : Persea Americana Mill) เป็นไม้ผลที่มีศักยภาพ เกษตรกรสนใจนำมาปลูกในหลายๆ พื้นที่ของประเทศไทย ประมาณ 25,000 ไร่ เนื่องจากเป็นไม้ผลที่โตเร็ว ไม่ผลัดใบ ติดผลดก มีคุณค่าทางโภชนาการสูง จึงเป็นที่ต้องการของผู้บริโภคสายรักสุขภาพเป็นอย่างมาก สามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรผู้ปลูกได้เป็นอย่างดี โดยพื้นที่ปลูกอะโวคาโดที่สำคัญของประเทศไทย เช่น จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ตาก น่าน เพชรบูรณ์ เลย นครราชสีมา สระบุรี และจันทบุรี มีความแตกต่างทางด้านสภาพภูมิอากาศ และสภาพภูมิประเทศ ทั้งนี้ยังพบว่า มีการปลูกอะโวคาโดพันธุ์การค้ามาตรฐาน เช่น พันธุ์บูท 7 พันธุ์ปักคานี พันธุ์ปีเตอร์สัน พันธุ์ฟิงเคอตัน และพันธุ์แฮส แต่ปัญหาที่สำคัญสำหรับการผลิตอะโวคาโดของประเทศไทย คือ ขาดดัชนีการเก็บเกี่ยวที่เหมาะสมของอะโวคาโดแต่ละพื้นที่ โดยพบว่าเมื่อเกษตรกรเก็บอะโวคาโดที่อ่อนเกินไป หรือแก่เกินไป มีผลต่อรสชาติ และคุณภาพของอะโวคาโด เพราะอะโวคาโดแต่ละสายพันธุ์ จะมีระยะเวลาการเก็บเกี่ยวที่ต่างกันขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ และสภาพสิ่งแวดล้อม ที่แตกต่างกัน รวมถึงปัจจุบัน สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป มีผลอย่างมากกับการสุกแก่ของอะโวคาโดแต่ละพื้นที่ ในประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาเรื่องดัชนีการเก็บเกี่ยวที่เหมาะสมของอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่ปลูกในพื้นที่ต่าง ๆ โดยจะใช้ดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดที่ต่างประเทศให้คำแนะนำไว้ ซึ่งสภาพภูมิอากาศแตกต่างกับประเทศไทย รวมถึงเกษตรกรใช้การคาดคะเนในการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดจากลักษณะภายนอก โดยใช้วิธีการสังเกตจากการเปลี่ยนสีผิวของผล หรือการเปลี่ยนสีของขั้วผล หรือฟังเสียงจากการแยกตัวของเนื้อผลและเมล็ด ซึ่งบางพันธุ์ จะไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะภายนอกของผลให้เห็นชัดเจนเมื่อผลแก่และสุก จึงยากต่อการสังเกตของเกษตรกรที่ไม่ชำนาญ ทำให้ผลผลิตอะโวคาโดที่ได้คุณภาพไม่ดี มีรสชาติที่ไม่ถูกใจผู้บริโภค นอกจากนี้ อะโวคาโดแต่ละพันธุ์ ยังมีช่วงการเก็บเกี่ยวผลไม่พร้อมกัน แม้จะเป็นพันธุ์เดียวกัน แต่หากปลูกคนละพื้นที่ที่สภาพแวดล้อมต่างกันอาจทำให้ผลแก่เร็วหรือช้ากว่ากันได้ 1-3 สัปดาห์ จึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินงานวิจัยการศึกษาดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่เหมาะสมในพื้นที่ เพื่อเป็นแนวทางให้กับเกษตรกรผู้ปลูกอะโวคาโดพันธุ์การค้า ในแต่ละพื้นที่ของประเทศไทย และเพื่อเป็นคำแนะนำให้กับเกษตรกรปลูกต่อไป

3. บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

การศึกษาดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่เหมาะสมในพื้นที่ จำเป็นต้องนำความรู้จากแขนงต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ร่วมกัน จึงทำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวทางการศึกษาประกอบด้วย

1) การศึกษาด้านสรีรวิทยาของพืช การติดดอก และติดผล ของอะโวคาโด โดยการนับอายุผลหลังจากดอกบาน 50 เปอร์เซ็นต์ของช่อดอก จนถึงเก็บเกี่ยว เป็นวิธีที่ดีที่สุดและมีความแม่นยำในการเก็บเกี่ยวผล

อะโวคาโด โดยอายุเก็บเกี่ยวผล ในการเก็บเกี่ยว ขึ้นอยู่กับพันธุ์และสถานที่ปลูกซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ และอุณหภูมิและวันเก็บเกี่ยว โดยเทียบจาก คำแนะนำของต่างประเทศ เป็นเกณฑ์เบื้องต้น แต่มีข้อควรระวัง คือ เนื่องจากบางพันธุ์ในต้นเดียวกันอาจมีการออกดอกมากกว่า 1 ชุด ทำให้อายุของผลไม่เท่ากัน จึงต้องใช้วิธีการบันทึกประจำวันดอกบานของอะโวคาโด แต่ละชุดของการออกดอก และระบุวันที่ช่อดอกนั้นโดยใช้ป้าย กำกับกับต้นที่ทำการศึกษารวมถึงสามารถทดสอบการแก่ของผลได้โดยการเก็บผลมาผ่าดูเปลือกหุ้มเมล็ด เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของเปลือกหุ้มเมล็ดสามารถบอกถึงความแก่ของผลอะโวคาโดได้ โดยเยื่อหุ้มเมล็ดหากเปลี่ยนจากสีขาวเป็นสีน้ำตาล แสดงว่าผลแก่ เก็บเกี่ยวได้

2) การหาเปอร์เซ็นต์น้ำหนักแห้ง โดยเปอร์เซ็นต์น้ำหนักแห้งจะเพิ่มขึ้นเมื่อผลแก่ เนื่องจากระหว่างการพัฒนาของผล มีการเพิ่มขึ้นของปริมาณน้ำมัน โดยการใช้ไมโครเวฟ โดยสูมน้ำเนื้ออะโวคาโด ให้รอบทั้งลูก ใช้น้ำหนัก ประมาณ 5 กรัม อบด้วยไมโครเวฟที่อุณหภูมิ 70 องศาเซลเซียส จนได้ค่าที่คงที่ บันทึกน้ำหนัก ก่อนอบและหลังอบ หรือสามารถใช้เครื่องมือตรวจวิเคราะห์ความแก่ของผลไม้ ด้วยเทคนิค NIR (FT-NIR -Spectroscopy)

$$\text{เปอร์เซ็นต์น้ำหนักแห้งของเนื้ออะโวคาโด} = \frac{\text{น้ำหนักหลังอบ}}{\text{น้ำหนักก่อนอบ}} \times 100$$

3) ข้อมูลอุณหภูมิตามวิทยา ในแต่ละพื้นที่ เช่น อุณหภูมิ องศาวัน เพื่อนำมาคำนวณหาอุณหภูมิสะสม หรือ Growing Degree Days (GDD) ซึ่งเป็นการวัดการสะสมความร้อนที่ใช้ในพืชสวน โดยสามารถใช้ในการทำนาย อัตราการพัฒนาของพืช เช่น วันที่ดอกไม้จะบาน หรือพืชผลจะเจริญเติบโตเต็มที่ อุณหภูมิสะสม เป็นค่าวัดความต้องการปริมาณความร้อนของพืช เพื่อการพัฒนาและการเจริญเติบโต การเจริญของพืชแต่ละชนิดมีการปรับตัว และตอบสนองต่ออุณหภูมิไม่เหมือนกัน มีความทนทานต่ออุณหภูมิสูงสุดและต่ำสุดไม่เท่ากัน และยังต้องการอุณหภูมิที่เหมาะสมเพื่อการสังเคราะห์แสง และเจริญเติบโตไม่เท่ากัน ซึ่งมีหน่วยเป็นองศาเซลเซียส ค่าอุณหภูมิดังกล่าวหมายถึงปริมาณความร้อนหรือพลังงานความร้อนที่พืชต้องการ เพื่อที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนจากระยะการเจริญเติบโตจากระยะหนึ่งไปสู่อีกระยะการเจริญเติบโตอีกระยะ พืชจะเจริญเติบโตถึงระยะต่าง ๆ ได้นั้น จะต้อง มี GDD ถึงจำนวนที่กำหนดให้ ถ้าในระหว่างที่พืชนั้นขึ้นอยู่กับอากาศหนาวเย็นหรือมีอุณหภูมิต่ำ พืชก็จะต้องใช้เวลานานขึ้น (ในการเจริญถึงระยะนั้น ๆ) เพื่อรวมอุณหภูมิให้ได้ถึงจำนวนที่กำหนดก่อน ในทางตรงกันข้าม ถ้าพืชนั้นเจริญอยู่ในระหว่างที่มีอุณหภูมิสูง พืชก็ใช้จำนวนวันน้อยกว่าในการสะสมอุณหภูมิให้ได้จำนวนเดียวกัน นั้น GDD เป็นตัวกำหนดความแก่ - อ่อน

4) การประยุกต์ใช้แผ่นเทียบสีเพื่อบันทึกดัชนีการสุกแก่ของอะโวคาโดพันธุ์การค้า โดยการนำข้อมูลสีเปลือกที่เปลี่ยนแปลงในระยะต่างๆของอะโวคาโด พันธุ์การค้าที่ศึกษา นำมาออกแบบทำแผ่นเทียบสีระยะ เก็บเก็บเกี่ยวที่เหมาะสมของอะโวคาโด ที่สามารถนำมาประกอบการศึกษาดัชนีการเก็บเกี่ยวของอะโวคาโด ในระยะต่างๆได้

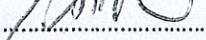
4. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เกษตรกรผู้ปลูกอะโวคาโด ภาคอุตสาหกรรม และภาครัฐที่เกี่ยวข้องสามารถนำองค์ความรู้ ที่ได้คือ ดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโด สำหรับพันธุ์การค้าที่เหมาะสมในพื้นที่ สามารถพัฒนาระบบการผลิต อะโวคาโดของประเทศไทย ที่ให้ผลผลิตที่ได้มีคุณภาพ รสชาติดี ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค สร้างอะโวคาโดพรีเมียม ที่สามารถผลิตเป็นการค้า หรือเพื่อการส่งออกอะโวคาโดของประเทศไทย และถ่ายทอด

ผู้เกษตรกร smart farmer และผู้สนใจสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ในการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังสามารถยกระดับการผลิตอะโวคาโดสู่ภาคอุตสาหกรรมต่างๆ ทำให้เกษตรกรมีรายได้มากขึ้น คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ตลอดจนเพิ่มโอกาสทางการแข่งขันของตลาดอะโวคาโดในต่างประเทศ

5. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

- 1) ได้องค์ความรู้เรื่องดัชนีการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดพันธุ์การค้าที่เหมาะสม อย่างน้อย 2 สายพันธุ์ และสามารถถ่ายทอดให้เกษตรกรหรือผู้สนใจได้
- 2) เกษตรกร smart farmer และผู้สนใจสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ในการเก็บเกี่ยวอะโวคาโดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลผลิตที่ได้มีคุณภาพ อย่างน้อย 1 กลุ่ม

(ลงชื่อ)

(นางสาวเมรินทร์ บุญอินทร์)

ผู้ขอประเมิน

(วันที่) 21 / 11 / ๒๕